

Emlékezés Mikó Imrére (1805-1876), a Magyar Tudományos Akadémia tiszteleti és igazgatósági tagjára

Remembering Imre Mikó (1805-1876), Honorary Member and Member of Directorate of the Hungarian Academy of Sciences

Gróf hídvégi Mikó Imre, jogász, művelődés- és gazdaságpolitikus, valamint történész 1805. szeptember 4-én született Zabolán (a későbbi Háromszék vármegye). 1876. szeptember 16-án hunyt el Kolozsváron. Édesapja gróf Mikó György háromszéki főkirálybíró, édesanyja gróf Mikes Borbála volt.

Mikó Imrét 160 évvel ezelőtt, 1858. augusztus 15-én választotta a Magyar Tudományos Akadémia tiszteleti tagjává. Hét évvel később, 1865. január 26-án az MTA Mikó Imrét igazgatósági tagjává is megválasztotta. Az „Erdély különválása Magyarországtól” címen 1859. november 1-jén tartott akadémiai székfoglalóját egy nagyobb terjedelmű, történeti, sok vonatkozásban azonban jogi (közjogi) kérdéseket is érintő munka egyik részének, fejezetének szánta. A székfoglaló nyomtatásban is megjelent (A Magyar Tudományos Akadémia Évkönyvei IX/5. 1860.). Mikó Imre 1860-ban 4000 forintos adománnyal járult hozzá a Magyar Tudományos Akadémia törzstökéjének felemeléséhez. A közművelődés és közélet területén az ország gazdasági, kulturális és tudományos felemelkedése érdekében évtizeden át fáradhatatlanul munkálkodó Mikó Imrét joggal nevezték „Erdély Széchenyijének”.

Mikó Imre akadémia, tudós társaság (learned society) alapításával összefüggő életpályájának bemutatása kapcsán fontos utalunk arra, hogy egy erdélyi tudós társaság létrehozásának gondolata már évtizedekkel korábban, Bod Péternél, majd tőle függetlenül Batthyány Ignác erdélyi római katolikus püspöknél is felmerült. Az 1817-ben elhunyt Aranka György által alapított Erdélyi Magyar Nyelvművelő Társaság megszűnése után 1819-ben Döbrentei Gábor, akit a Magyar Tudós Társaság akadémiai titoknokká (titkárrá) választott 1831-ben, egy erdélyi tudós társaság létrehozását javasolta. Egy évtizeddel később, 1829-ben Bölöni Farkas Sándor, akit 1834-ben a Magyar Tudós Társaság levelező tagjának választott, kezdeményezte egy erdélyi nemzeti múzeum alapítását, kidolgozva annak tervezetét is. Az 1841–1843. évi erdélyi országgyűlés napirendjére tűzte az erdélyi nemzeti múzeum megalapítását is. Mikó Imre részt vett az 1841–1843. évi országgyűlésen az előkészítő munkában. Mikó bizottságot hozott létre, amely kidolgozta és elfogadta az egyesület szabályzatát. Május 26-án kihallgatáson ismertette az uralkodóval a múzeum felállítására vonatkozó kérést. Az engedélyezésre azonban csak két év múlva, 1859 szeptemberében került sor. A hivatalos jóváhagyás után az egyesület közgyűlésének alakuló ülésére 1859. november végén került sor Kolozsváron. A részt vevő tagok nagy többséggel Mikó Imrét választották meg az Erdélyi Múzeum Egyesület elnökévé. Mikó Imre a következő évben alapította meg és indította útjára az egyesület folyóiratát, az Erdélyi Múzeum-ot, s egészen haláláig az Erdélyi Múzeum Egyesület szellemi irányítója maradt.

Mikó Imre 1813-ben kezdte meg tanulmányait a nagyenyedi református kollégiumban. Széleskörű jogi ismereteit is ebben a kollégiumban szerezte. A kollégium felsőbb évfolyamain ugyanis a természettudományok mellett köz- és magánjogot (ius publicum és ius privatum) és államtörténetet is oktattak. Mikó Imrére a kollégium tanárai közül különösen az Immanuel Kant tanait hirdető Köteles Sámuel volt hatással.

Mikó Imre 1824-ben „társai felett kitűnő” minősítéssel fejezte be nagyenyedi tanulmányait. Még ebben az évben Marosvásárhelyre, a királyi ítélőtáblához került joggyakornoknak,

korabeli kifejezéssel jurátusnak. Marosvásárhelyen 1825-ben a jog- és törvénytudományokból kitűnő vizsgaeredménnyel szerezte meg oklevelét.

Mikó Imre politikai pályáját az erdélyi főkormánysszék, Gubernium tisztviselőjeként kezdte 1826-ban. 1831-ben tiszteletbeli fogalmazónak, 1834-ben pedig tiszteletbeli titkárnak nevezték ki. 1835-ben a Bécsben működő Erdély Udvari Kancelláriára nevezték ki, ugyancsak tiszteletbeli titkári titulussal. 1837-ben visszatért Kolozsvárra. Az erdélyi országgyűlésen tartott választás eredményeként főkormánysszéki tanácsos lett. Ebben a hivatali minőségben közigazgatási ügyek tartoztak hatáskörébe. Az 1846–1847-es erdélyi országgyűlés felterjesztésére az uralkodó 1847. október 12-én erdélyi kincstárnokká nevezte ki. A kincstárnoki kinevezéssel együtt belső titkos tanácsosi címet is kapott. Mikó Imrének a fentiek alapján módja volt a *ius in praxi*-val több szinten is megismerkednie, ami segítette politikai, közéleti pályán való előrehaladását.

Hivatali munkája mellett 1838-ban a nagyenyedi főiskola gondnokává, 1840-ben az erdélyi református egyházkerület egyik státuskurátorává (főgondnokává) választották. Az 1841–1843. évi országgyűlés rábízta a kolozsvári Nemzeti Színház igazgatói teendőinek ellátását is.

Mikó Imre az erdélyi liberális reformnemzedék egyik vezéralakjává vált. 1848-ban Erdély ügyvivő, majd rövid ideig tényleges főkormányzója volt. Mikó Imre elnökölt az agyagfalvi székely nemzeti gyűlésen. A forradalom és szabadságharc idején a törvényesség és a mérsékelt ütemű haladás híveként Mikó Imre arra törekedett, hogy a közrendet biztosítsa és elkerülje az összetűzéseket a magyarok és a többi erdélyi nemzetiség között. Teleki József kormányzó 1848 júliusától a pesti országgyűlésen való tartózkodása alatt ideiglenes elnökként Mikó vezette az erdélyi Guberniumot. Az uralkodó november 14-én Mikót nevezte ki az erdélyi Gubernium élére. 1848. december 2-án az erdélyi főkormánysszék báró Kemény Ferenc indítványára sérelmi feliratot intézett az uralkodóhoz, melyben egyfelől a hazát fenyegető veszélyre és annak okaira figyelmeztette, másfelől a válságos helyzet orvoslását kérte tőle. A memorandum személyes átadásával Mikó Imrét bízták meg, aki fel is kereste a folyamodvánnyal az Olmützben tartózkodó császári udvart. Megbízásának teljesítését követően Bécsben házi őrizetbe került. 1848. december 22-én – alig egy hónapig tartó hivatalviselés után – leváltották a Gubernium éléről is. Mikó Imrét az erdélyi főkormánysszék felelősségre vonta az 1848-as eseményekben vállalt szerepéért. A vizsgálat éveken át tartott, birtokainak lefoglalására is sor került. Végül hivatalosan nem fogták perbe, jószágait visszakapta, és kincstárnoki tisztségére tekintettel nyugdíjban részesült.

1860 végén, amikor az Októberi diploma (Oktoberdiplom) 1860. október 20-án történt kibocsátását követően az erdélyi Guberniumot visszaállították, az uralkodó Mikó Imrét nevezte ki főkormányzónak. Az uralkodó az 1861. évi erdélyi országgyűlés összehívása során Kolozsvár helyett Nagyszeben jelölte ki az országgyűlés helyszínéül. Mikó Imre protestált a rendelet ellen. Sulutiu fogarasi érsek és metropolita emiatt egyenesen lázadónak nevezte Mikó Imrét az uralkodóhoz küldött memorandumában. Mikó 1861. november 21-én lemondott tisztségéről.

Mikó Imre megjelent a Kolozsvárra összehívott 1865. évi utolsó erdélyi országgyűlésen, amelyet a Magyarország és Erdély egyesítéséről alkotott 1848. évi I. törvények újratárgyalására hívtak össze. Ugyanebben az évben választották meg Kolozsvár képviselőjének a pesti országgyűlésbe. Megbízólevelét csak később, 1866 márciusában mutatta be, s ekkor foglalta el parlamenti helyét is. 1867. február 20-án az Andrássy-kormányban a közmunka- és közlekedésügyi tárca minisztere lett. E tárca birtokosa 1870-ig

volt. Mikó Imre tárcavezetői törekvéseiben Erdély gazdasági felemelkedésének elősegítése, közlekedési infrastruktúrájának fejlesztése komoly szerepet játszott. Nevéhez fűződik a Magyarországot Erdéllyel összekötő vasúti pálya kiépítése, valamint az állami vasúttársaság, a mai Magyar Államvasutak jogelődjének megalapítása.

A politika élvonalából a háttérbe húzódott, 1872-ben már a képviselő-választáson sem indult. Visszavonulása után, 1873-ban érdemei elismeréseként az uralkodó a Lipót-rend nagykeresztjét adományozta Mikó Imrének. Emellett főpohárnokmesterré nevezték ki, miáltal zászlósúr és a főrendiház tagja lett.

Mikó Imre az 1860-as évekig kizárólag Erdély gazdasági és művelődési felemelkedésének szentelte életét. Komoly részt vállalt az Erdélyi Gazdasági Egyesület 1854-ben való megalapításában. Szorgalmazója volt a Kolozsvári Tudományegyetem létesítésének is. Az Erdélyi Múzeum Egyesület kolozsvári gyűjteményei az egyetem helyének kiválasztásában is fontos szerepet játszottak. Mikó Imre javaslatára az Egyesület a gyűjteményeket átengedte az egyetemnek, fenntartva azokon az Egyesület tulajdonjogát. Mikó olyan együttműködést képzelt el az Egyesület és az egyetem között, amelyben mindkét fél megőrzi önállóságát. Említést érdemel, hogy 1872. október 19-én Mikó Imre eskette fel miniszteri biztosként az egyetemre kinevezett első tanárokat.

1867-től egészen haláláig Mikó Imre volt a Magyar Történelmi Társulat első elnöke.

Élete utolsó éveiben a politikával kevesebbet foglalkozott, idejét inkább a református egyház ügyeinek szentelte. 1875 márciusában még elnökként ő vezette le a Deák-párt és a Balközép Párt egyesülését kimondó ülést. 1875 végétől azonban betegsége miatt teljesen elzárkózott a közéleti feladatvállalástól. 1876. július 15-én bekövetkezett halálát követően a magyar országgyűlés 1876. szeptember 30-ai ülésén Mikó Imre emlékét jegyzőkönyvben rögzítette.

Mikó Imre rendkívül aktív tevékenységét elsősorban társadalmi téren fejtette ki. 1856-ban megalapította és 1859-ig szerkesztette a Kolozsvári Közlöny című politikai hetilapot. Részt vett az erdélyi román (ASTRA) és szász (Verein für siebenbürgische Landeskunde) művelődési egyesületek munkájában. Bár közművelődési, tudományos szervezői és mecénási tevékenysége elsősorban Erdély kulturális felemelkedésére irányult, szervezőmunkájával és jelentős anyagi áldozatvállalásával az egész magyarság közművelődését szolgálta.

Mikó már 1848 előtt történelmi tanulmányokat írt. Saját kezével másolta a könyvtárakban s levéltárakban őrzött fontosabb kéziratokat. 1853–1855 között intenzíven kezdett foglalkozni Erdély múltjával. Szerkesztésében, három kötetben jelent meg az „Erdélyi történelmi adatok” (1855-1858) című forrásgyűjtemény. A negyedik kötetből a szerkesztést Szabó Károlynak adta át. Életrajzaival azoknak az erdélyi tudósoknak és irodalmároknak állított emléket, akiket előtte nem vagy csak kevéssé értékelték. Az 1862-ben publikált „Bod Péter élete és munkái” című munkájában elsőként méltatta a jogtudomány (egyházjog) területén is fontos művek szerzőjének, Bod Péter (1712-1769), „Erdély nagyérdemű Kazinczyjának” (Orbán Balázs) jelentőségét, aki alapos és sokoldalú történetírói munkásságával valamennyi kortársát meghaladta és választékos nyelven írt műveivel a magyar nyelv fejlődéséhez is hozzájárult.

Horvát Boldizsár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja tartotta Mikó Imréről a Magyar Tudományos Akadémián az emlékbeszédet, melyben az MTA tiszteleti és igazgatósági tagjának kivételes áldozatkészségét és a legnehezebb időkben (is) a közösség érdekében kifejtett alkotómunkáját hangsúlyozta.

Mikó Imre munkái

Debreczeni Márton élete. In: Debreczeni Márton: A kióvi csata. Pest, 1854.; Erdélyi történelmi adatok I. Szerk. Mikó Imre. Kolozsvár, 1855.; Tájékoztató az erdélyi történetírás és adatgyűjtés körül, vonatkozólag a magyarországi hasonlírányu törekvésekre. In: Erdélyi történelmi adatok I. Kolozsvár, 1855, V–XXXI. old.; Erdélyi történelmi adatok II. Szerk. Mikó Imre. Kolozsvár, 1856.; Szózat az Erdélyi Múzeum és az Erdélyi Múzeum-Egyesület megalapítása érdekében. In: Erdélyi Múzeum (a Kolozsvári Közlöny melléklete) 1856. 1–2. szám; Erdélyi történelmi adatok III. (szerk. Mikó Imre) Kolozsvár, 1858.; Erdély különválása Magyarországtól. In: A Magyar Tudományos Akadémia Évkönyvei IX/5. 1860. (1859. november 1-jén elhangzott akadémiai székfoglalója); Gróf Kemény Zsigmond emlékezete. In: A Magyar Tudományos Akadémia Évkönyvei X/1. 1860.; Irányeszmék. Budapesti Szemle IV. 1860. 8. szám 257–268. old., 9. szám 1–16., 257–271. old., 10. szám 1–20., 261–273. old., 11. szám 1–12. old.; Bod Péter élete és munkái. Budapesti Szemle VI. 1862. 50. szám 233–255. old., 51–52. szám 3–87. old.; Magyarország vasuthálózata. Pest, 1867.; Benkő József élete és munkái. Pest, 1867.; Emlékirat öfelségének a magyarországi vasutakról. Kolozsvár, 1868. és Gyűljanak meg közöttünk is új oltártüzei az ismereteknek: Mikó Imre beszédei és felhívásai. (összeáll. Egyed Ákos és Kovács Eszter) Kolozsvár, 2008.

Felhasznált források (irodalom)

Horvát Boldizsár: Emlékbeszéd gr. Mikó Imre igazgató és tiszteleti tag fölött. In: A Magyar Tudományos Akadémia Évkönyvei 16 (1877) 18–36. old.; Jancsó Elemér: Gróf Mikó Imre, a művelődéspolitikus. Kolozsvár, 1940.; Kemény Gábor: Emlékbeszéd gróf Mikó Imre felett. Századok 11 (1877) 2. szám 97–109. old.; Emlékkönyv: Gróf Mikó Imre emlékszobra leleplezése alkalmára: 1889. június 10. Kolozsvár, 1889.; Erdélyi Pál: Hidvégi gróf Mikó Imre emlékezete. Kolozsvár, 1905.; Illyés Géza: Gróf Mikó Imre 1805–1876. Kolozsvár, 1940.; Jancsó Elemér: Gróf Mikó Imre, a művelődéspolitikus. Kolozsvár, 1940.; Ferenczi Miklós: Gróf Mikó Imre pályája. In: Emlékkönyv az Erdélyi Múzeum-Egyesület félszázados ünnepére 1859–1909. (szerk. Erdélyi Pál) Kolozsvár, 1942. 317–324. old.; Jancsó Elemér: Erdély Széchenyije: Gr. Mikó Imre élete és munkássága. In: Magyarságtudomány I. 1942. 3. szám 391–419. old.; Kelemen Lajos: Az Erdélyi Múzeum-Egyesület története. In: Emlékkönyv az Erdélyi Múzeum-Egyesület félszázados ünnepére 1859–1909. (szerk. Erdélyi Pál) Kolozsvár, 1942. 5–79. old.; Györfi Dénes: Gróf Mikó Imre és a nagyenyedi kollégium. Helikon 36 (1991) 78. szám 4. old.; Egyed Ákos: Mikó Imre gróf és az 1848-as forradalom. Korunk 2003. 12. szám; Egyed Ákos: Hidvégi gróf Mikó Imre – Erdély Széchenyije, az Erdélyi Múzeum-Egyesület megalapítója (1805–1876). Magyar Tudomány 166 (2005) 12. szám 1570–1577. old.; Egyed Ákos: Gróf Mikó Imre – a Magyar Történelmi Társulat élén. In: Emlékkönyv Orosz István 70. születésnapjára. (szerk. Angi János és ifj. Barta János) Debrecen, 2005. 193–197. old.; Gróf Mikó Imre, 1805–2005. (szerk. Csikós Júlia) Sepsiszentgyörgy, 2005.; Újvári Mária: Gr. Mikó Imre-megemlékezések születésének kétszázadik évfordulóján. Erdélyi Múzeum 67 (2005) 3–4. szám 191–193. old. és Egyed Ákos: Gróf Mikó Imre, Erdély Széchenyije. Sepsiszentgyörgy, 2007.

Hamza Gábor

egyetemi tanár, az MTA rendes tagja

Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE)

Állam- és Jogtudományi Kar

e-mail: gabor.hamza@ajk.elte.hu